

SIDNEY SHELDON

AL
press

edice
KIO KAN

ŘEKNI MI
SVŮJ SEN

edice
KIO KAN

SIDNEY SHELDON

ŘEKNI MI
SVŮJ SEN

edice
KLOJKAN

Copyright © 1998 by SHELDON FAMILY
LIMITED PARTNERSHIP,
successor to the Rights and Interests of Sidney Sheldon
Translation © Josef Orel, 1998
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Sidney Sheldon on line na internetu:
<http://www.sidnyseldon.com>.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z anglického originálu TELL ME YOUR DREAMS

přeložil Josef Orel

Redakční úprava Draha Smutná

Grafická úprava obálky Tomáš Řízek

Elektronické formáty Dagmar Wankowska, *LiamART*

Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., v edici Klokan, Frýdek-Místek, 1999

Vydání druhé, 2017

ISBN 978-80-7543-593-4 (pdf)

*Věnováno dvěma Larryům:
Larrymu Hughesovi
a Larrymu Kirshbaumovi,
mým dvěma literárním šerpům*

Knihá první

První kapitola

Kdosi ji sledoval. Samozřejmě slyšela o „stopařích“, úchy-
lácích, kteří jsou někomu ustavičně a nenápadně v patách,
ale ti patřili do jiného, násilného světa. Nedokázala si před-
stavit, kdo by to mohl být ani kdo by jí chtěl ublížit. Zoufale
se snažila nepropadnout panice, jenomže poslední dobou se
jí zdály trýznivé zlé sny, a ráno se pokaždé probouzela s po-
citem hrozící katastrofy. *Snad si to všechno jenom vymýšlím,*
uvažovala Ashley Pattersonová. *Moc pracuju a potřebuju si*
oddechnout.

Pohlédla do zrcadla ve své ložnici a upřeně se pozorovala.
Spatřila obraz ženy blížící se třicítce, vkusně oblečené, s aris-
tokratickými rysy, štíhlou postavou a inteligentníma neklid-
ným hnědým očima. Ta žena se vyznačovala nenápadnou
elegancí a křehkým půvabem. Tmavé vlasy jí měkce spa-
daly na ramena. *Vůbec se mi nelíbí, jak vypadám,* pomyslela
si Ashley, *jsem moc hubená, měla bych začít víc jíst.* Zamí-
řila do kuchyně a začala chystat snídani. Soustředila se na
přípravu nadýchané omelety, aby se přinutila zapomenout
na hrůzu, kterou prožívala. Zapnula kávovar a vložila krají-
ček chleba do topinkovače. Za deset minut bylo vše hotovo.
Ashley prostřela na stůl a posadila se. Zvedla vidličku, chvíli
hleděla na jídlo, ale pak zoufale zavrtěla hlavou. Strach ji při-
pravil o chuť k jídlu.

Takhle to už nemůže jít dál, pomyslela si rozzlobeně. *Ať už je*
to kdo chce, nedovolím mu, aby mi tohle dělal. Nedovolím to.

Mrkla na hodinky. Byl nejvyšší čas jít do práce. Rozhlédla
se po důvěrně známém bytě, jako by v něm hledala nějakou
duševní sílu. Byl to luxusně zařízený byt ve druhém patře na
Via Camino Court, s obývacím pokojem, ložnicí a pracov-
nou, koupelnou, kuchyní a toaletou pro hosty. Bydlela zde
v Cupertino v Kalifornii už tři roky. Ještě před čtrnácti dny

pokládala Ashley tenhle byt za pohodlné hnízdečko, za svůj bezpečný přístav. Teď se změnil v pevnost, v místo, kam by neměl vkročit nikdo, kdo by jí chtěl ublížit. Ashley došla k hlavním dveřím a zkoumala zámek. *Měla bych sem dát namontovat závoru*, pomyslela si. *Zařídím to hned zítra*. Zhasla všechna světla, ujistila se, že dveře jsou skutečně zamčené a výtahem sjela do garáže v suterénu.

Garáž zela prázdnotou. Vůz měla zaparkovaný dvacet metrů od výtahu. Opatrně se rozhlédla, pak se k němu rozběhla, rychle nastoupila a zamkla dveře. Srdce jí přitom divoce tlouklo. Rozjela se do centra města. Obloha byla temná, zlověstná, nevěstící nic dobrého. Předpověď počasí slibovala déšť. *Stejně nebude pršet*, pomyslela si Ashley. *Určitě vysvitne sluníčko. Udělám s tebou dohodu, Bože. Nezačne-li pršet, bude to znamení, že všechno je v pořádku a že si jenom něco namlouvám*.

Za deset minut už Ashley Pattersonová projížděla centrem Cupertino. Ještě stále ji naplňoval posvátnou úctou zázrak, čím se stal tenhle kdysi ospalý koutek údolí Santa Clara. Právě tady, osmdesát kilometrů na jih od San Francisca, začala počítačová revoluce a údolí dostalo příhodnou přezdívku Silicon Valley.

Ashley byla zaměstnána v Global Computer Graphics Corporation, mladé, úspěšné, rychle se rozvíjející společnosti se dvěma sty zaměstnanců.

Když Ashley odbočila na třídu Silverado, přepadl ji zneklidňující pocit, že *on* je za ní a sleduje ji. *Ale kdo? A proč?* Podívala se do zpětného zrcátka. Všechno vypadalo normálně.

Instinktivně však cítila něco jiného.

Před Ashley se objevila rozlehlá, moderně vyhlížející budova, sídlo firmy Global Computer Graphics. Zamířila na parkoviště, ukázala vrátnému identifikační průkaz a zajela na své parkovací místo. Tady se cítila v bezpečí.

Když vystoupila z auta, začalo pršet.

Již v devět hodin ráno kypěl v Global Computer Graphics čilý pracovní ruch. Bylo tu osmdesát stejných standardních kójí obsazených samými mladými počítačovými esy, která pilně sestavovala internetové stránky, vymýšlela loga pro nové společnosti, zpracovávala výtvarné návrhy pro multimediální a knižní nakladatelství a tvořila ilustrace pro časopisy. Pracovní patro bylo rozděleno do několika sekcí: správní, obchodní, marketingové a technické. Panovala tu neformální atmosféra. Zaměstnanci byli v džínsech, vestách a svetrech.

Když Ashley zamířila ke svému pracovnímu stolu, přistoupil k ní Shane Miller, její vedoucí. „Dobré ráno, Ashley.“

Shaneu Millerovi bylo něco přes třicet, byl urostlý, chytrý a příjemný. Zpočátku se snažil Ashley přesvědčit, aby s ním šla do postele, ale nakonec to vzdal, a stali se dobrými přáteli.

Podal Ashley výtisk posledního čísla časopisu *Time*. „Vidělas to?“

Ashley se podívala na obálku. Byl na ní portrét distingovaně vyhlížejícího padesátníka se stříbrnou kšticí. Titulek zněl: „Dr. Steven Patterson, zakladatel srdeční minichirurgie.“

„Viděla jsem to.“

„Jaké to je, mít slavného otce?“

„Báječné,“ usmála se Ashley.

„Je to mimořádný muž.“

„Vyřídím mu, že jsi to řekl. Jdeme spolu na oběd.“

„Dobrá. Mimochodem...“ Shane Miller ukázal Ashley fotografii filmové hvězdy, která měla být použita v inzerátu jednoho klienta. „Máme malý problém. Desirée přibrala asi čtyři a půl kila, a je to na ní vidět. A podívej se na ty černé kruhy pod očima. Přestože je namejkapovaná, má pleť samou skvrnu. Myslíš, že s tím dokážeš něco udělat?“

Ashley si prohlédla snímek. „Oči bych jí mohla rozostřit a zdeformováním trochu zúžit obličej – ale ne... To by asi nakonec vypadala divně.“ Znovu si prohlédla snímek. „Budu to muset přestříkat nebo místy použít ,razítko‘.“

„Díky. Ta sobota večer platí?“

„Ano.“

Shane Miller kývl směrem k fotografii. „Tohle nehoří. Chtěli to minulý měsíc.“

Ashley se usmála: „A co je jinak nového?“

Dala se do práce. Ashley byla expert na inzerci a grafiku. Vytvářela layouty – grafické návrhy s texty a obrázky.

O půl hodiny později, když se zabývala tou fotografií, pocítila, že ji někdo pozoruje. Zvedla hlavu a spatřila Dennise Tibblea.

„Ahoj, zlato.“

Jeho hlas jí šel na nervy. Tibble byl zdejší počítačový génius, proslavený po celé firmě jako „machr“. Kdykoli se porouchal nějaký počítač, poslali pro Tibblea. Bylo mu něco málo přes třicet, byl hubený a plešatý, a choval se nemožně a arogantně. Byl dotěrný a v podniku se šušovalo, že běhá za Ashley.

„Nepotřebuješ s něčím pomoci?“

„Ne, děkuju.“

„Podívej, co bys řekla společné menší večeři v sobotu?“

„Díky, ale jsem už zadaná.“

„Jdeš zase se šéfem?“

Ashley se otočila a rozzlobeně se na něho podívala: „Hele, do toho ti nic...“

„Stejně nechápu, co na něm vidíš. Je to omezenec. Se mnou by sis užila víc,“ a významně na ni zamrkal. „Rozumíš, co tím chci říct?“

Ashley se snažila ovládnout svůj vztek. „Mám tu práci, Dennisi.“

Tibble se k ní sklonil a zašeptal: „Jedno si musíš o mně zapamatovat, zlato. Nevzdávám se. Nikdy.“

Pozorovala ho, jak odchází, a pomyslela si: *Mohl by to být on?*

O půl jedné přepnul Ashley počítač do spánkového režimu a odešla do restaurace Margherita di Roma, kde měla poobědovat společně s otcem.

Posadila se k rohovému stolku v přeplněné restauraci a pozorovala otce, jak se k ní blíží. Musela uznat, že je hezký. Lidé se za ním otáčeli a sledovali ho, jak kráčí k Ashleyinu stolu. „*Jaké to je, mít slavného otce?*“

Před lety začal dr. Steven Patterson jako první prosazovat neinvazivní metody v kardiochirurgii. Neustále byl zván, aby přednášel v předních nemocnicích po celém světě. Když bylo Ashley dvanáct, zemřela jí matka. A tak Ashley neměla kromě otce nikoho.

„Omlouvám se za zpoždění, Ashley.“ Sklonil se k ní a políbil ji na tvář.

„To je v pořádku. Právě jsem přišla.“

Posadil se. „Viděla jsi *Time*?“

„Ano. Shane mi ho ukázal.“

Svraštil čelo. „Shane? Tvůj šéf?“

„Není můj šéf. Je to – jeden z vedoucích.“

„Nikdy není dobré míchat práci a zábavu, Ashley. Scházíš se s ním, vid’? To je chyba.“

„Tati, jsme jen dobří...“

Ke stolu přistoupil číšník: „Přejete si jídelní lístek?“

Doktor Patterson se k němu otočil a vyštěkl: „Nevidíte, že právě hovoříme? Zmizte, dokud vás nezavolám.“

„Promiňte – promiňte.“ Číšník se otočil a rychle se vzdálil.

Ashley se rozpaky celá schoulila. Zapomněla, jak vznětlivou povahu má otec. Jednou při operaci udeřil sekundáře kvůli jeho chybnému úsudku. Ashley se pamatovala i na divoké hádky mezi ním a matkou, když byla ještě malé děvčátko. Měla z nich hrůzu. Rodiče se stále přeli o stejnou věc, ale ať se Ashley snažila, jak chtěla, nebyla schopna se rozpočmenout, o co šlo. Vymazala to ze své paměti.

Otec pokračoval, jako by mu byl nikdo neskočil do řeči. „Takže – kde jsme to skončili? Aha. Scházet se s Shanem Millerem je chyba, velká chyba.“

A jeho slova přivolala další, jinou, děsivou vzpomínku.

Slyšela opět hlas otce, jak říká: „Scházet se s Jimem Clearym je chyba. Velká chyba...“

Ashley bylo tehdy právě osmnáct a žila v Bedfordu v Pensylvánii, kde se narodila. Jim Cleary byl nejpopulárnější chlapec na střední škole v bedfordské oblasti. Byl ve fotbalovém týmu, byl hezký a zábavný a měl podmanivý úsměv. Ashley měla dojem, že všechna děvčata ze školy by se s ním chtěla vyspat. *A většina z nich to pravděpodobně udělala*, myslela si ironicky. Když Jim Cleary začal zvát Ashley na rande, byla rozhodnuta do postele s ním nejít. Byla přesvědčená, že se o ni zajímá jenom kvůli sexu, ale časem změnila názor. Bylo jí s ním dobře a zdálo se, že i on má upřímnou radost z její společnosti.

Tu zimu jela nejvyšší třída o víkendu na hory lyžovat. Jim Cleary rád lyžoval.

„Bude to fantastické,“ ujišťoval Ashley.

„Já nepojedu.“

Užasle se na ni podíval: „Proč?“

„Nenávidím studené počasí. Dokonce i v rukavicích mi mrznou prsty.“

„Ale bude tam legrace...“

„Nepojedu.“

A tak zůstal v Bedfordu s ní.

Měli stejné zájmy a stejné ideály a vždycky jim bylo spolu nádherně.

Když jí jednou Jim Cleary řekl: „Dnes ráno se mě někdo zeptal, zda jsi moje děvče. Co mu mám říct?“, Ashley se usmála a odpověděla: „Řekni mu, že ano.“

Doktor Patterson si dělal starosti. „Nějak moc často se scházíš s tím klukem Clearym.“

„Ale on je, tati, velice slušný a já ho mám ráda.“

„Jak ho můžeš mít ráda? Vždyť je to pitomý *fotbalista*. Rozhodně nedopustím, aby ses provdala za nějakého fotbalového hráče. Není pro tebe dost dobrý, Ashley.“

Říkal to o každém chlapci, s kterým se začala scházet.

Neustále trousil pohrdavé poznámky o Jimu Clearym, ale k explozi došlo až tu noc, kdy se konal maturitní večírek. Jim Cleary na něj Ashley doprovázel. Když pro ni přišel, brečela.

„Co je? Co se stalo?“

„Můj – můj otec mi řekl, že mě vezme s sebou do Londýna. Zapsal mě tam – do koleje.“

Jim Cleary se na ni ohromeně zadíval. „To kvůli mně, že jo?“

Ashley nešťastně přikývla.

„Kdy odjíždíte?“

„Zítřa.“

„Ale ne! Ashley, proboha, nedovol mu, aby nám tohle udělal. Poslouchej, chci si tě vzít. Můj strýc mi nabídl fakticky dobrou práci v Chicagu ve své reklamní agentuře. Utečeme spolu. Sejdeme se zítřa ráno na nádraží. Vlak do Chicaga odjíždí v sedm hodin. Pojedeš se mnou?“

Dlouze se na něho zadívala a pak řekla tiše: „Ano.“

Když o tom Ashley později přemýšlela, nemohla si vzpomenout, jaký ten maturitní večírek byl. S Jimem strávili celý večer vzrušenou diskusí o svých plánech.

„Proč do Chicaga nepoletíme?“ zeptala se Ashley.

„Protože bychom museli sdělit svá jména letecké společnosti. Jestli ale vlakem, nikdo se nedoví, kam jsme odjeli.“

Když odcházeli z večírku, Jim Cleary se jí tiše zeptal: „Nechceš se zastavit u nás? Naši odjeli na víkend z města.“

Ashley váhala, nemohla se rozhodnout. „Jime... tak dlouho jsme čekali. Pár dní navíc nic neznamená.“

„Máš pravdu,“ ušklíbl se. „Možná že budu jediný mužský na tomhle kontinentě, který se ožení s pannou.“

* * *

Když Jim Cleary přivedl Ashley z večírku domů, čekal na ně už rozzuřený dr. Patterson: „Máte vůbec představu, jak je pozdě?“

„Omlouvám se, pane. Večírek...“

„Nech si ty pitomé výmluvy, Cleary. K čertu, z koho si chceš dělat blázný?“

„Já si nechtěl...“

„Ode dneška drž ty svý pitomý pracky hezky daleko od mé dcery, rozumíš?“

„Tati...“

„Nepleť se do toho,“ rozkřikl se dr. Patterson. „Cleary, chci, abys šel ke všem čertům a zůstal tam.“

„Pane, vaše dcera a já...“

„Jime...“

„Běž nahoru do svého pokoje.“

„Pane...“

„Jestli tě tu ještě někdy uvidím, zpřerážím ti všechny kosti v těle.“

Ashley dosud nikdy neviděla otce tak rozzuřeného. Nakonec křičeli všichni. Když to skončilo, byl Jim pryč a Ashley plakala.

Nedovolím otci, aby mi tohle dělal, pomyslela si Ashley rozhodně, zatímco už hezkou chvíli seděla na posteli. Snaží se mi zničit život. Jim je moje budoucnost. Chci být s ním. Sem už nepatřím. Vstala a začala si balit příruční zavazadlo. O půl hodiny později vyklouzla zadními dveřmi a vydala se k domovu Jima Clearyho, dvanáct bloků odtud. *Dnes v noci u něho zůstanu a ráno odjedeme vlakem do Chicaga.* Jak se však blížila k domu, kde bydlel, napadlo ji: *Ne, to není správné. Nechci všechno pokazit. Sejdu se s ním až na nádraží.*

Otočila se a zamířila zpátky domů.

Po zbytek té noci Ashley přemýšlela o společném životě s Jimem a o tom, jak nádherné to bude. O půl šesté popadla kufr a tiše prošla kolem zavřených dveří otcovy ložnice. Vykradla se z domu a autobusem odjela na nádraží. Když dorazila na místo, Jim tam ještě nebyl. Přijela příliš brzy. Vlak měl přijet teprve za hodinu. Ashley se posadila na lavičku a nedo-

čkově vyhlížela Jima. Myslela na otce, jak se probudí a zjistí, že odešla. Určitě bude vzteky bez sebe.

Nemohu přece dovolit, aby mi takhle zasahoval do života. Však jednou pozná, jaký Jim doopravdy je, a uvidí, jak jsem šťastná. Čas plynul; bylo 6.30...6.40...6.45...6.50... Po Jimovi ani stopy. Ashley začala propadat panice. Co se mohlo stát? Rozhodla se mu zatelefonovat. Nikdo se však nehlásil. Už bylo 6.55... Každou chvíli musí přijít. V dáli uslyšela pískat vlak. Podívala se na hodinky: 6.59... Vlak vjížděl do nádraží. Vstala z lavičky a zoufale se rozhlédla. Stalo se mu něco hrozného. Měl nějakou nehodu. Je v nemocnici. Uplynulo několik dalších minut a Ashley tam stála a dívala se, jak vlak do Chicaga opouští stanici a odváží s sebou všechny její sny. Počkala ještě půl hodiny a pak zkusila znovu zavolat Jimovi. Když stále nikdo neodpovídal, zničená se vrátila domů.

V poledne už Ashley seděla s otcem v letadle, které mířilo do Londýna...

Dva roky Ashley studovala v londýnské koleji, a když se rozhodla, že chce pracovat s počítači, podala si žádost o prestižní stipendium „Mei Wang“ pro inženýrky na kalifornské univerzitě v Santa Cruz. Byla přijata a o tři léta později jí nabídla práci Global Computer Graphics Corporation.

Zpočátku Ashley napsala Jimu Clearymu půl tuctu dopisů, ale všechny roztrhala. Jeho jednání a mlčení až příliš jasně napovídalo, co k ní cítil.

Otcův hlas vrátil Ashley zpět do přítomnosti.

„Jsi duchem někde úplně jinde. O čem přemýšlíš?“

Pozorovala otce přes stůl. „O ničem.“

Dr. Patterson zamával na číšníka, žoviálně se na něho usmál a řekl: „Tak se tedy podíváme na jídelní lístek.“

Teprve cestou zpět do kanceláře si Ashley uvědomila, že zapomněla otci pográtulovat k jeho portrétu na titulní stránce časopisu *Time*.

Když došla ke svému stolu, čekal tam na ni Dennis Tibble.

„Slyšel jsem, že jsi obědvala s otcem.“

Je to ale vlezlý, nechutný čmuchar. Myslí si, že musí vědět, co se kde šustne. „Ano, obědvala.“

„To nemohla být žádná velká sranda.“ Ztišil hlas. „Proč nejdeš někdy na oběd se mnou?“

„Dennisí... Už jsem ti to řekla. Nemám zájem.“

Ušklíbl se. „Budeš mít. Jen počkej.“

Bylo v něm něco, co jí nahánělo hrůzu, něco děsivého. Znovu uvažovala, zda by to mohl být on, kdo... Zavrtěla hlavou. *Ne.* Musí na to zapomenout, musí to hodit za hlavu.

Cestou domů Ashley zastavila a zaparkovala vůz před knihkupectvím Apple Tree. Než vešla dovnitř, přezkoumala odraz v zrcadle na průčelí obchodu, zda za ní není někdo, koho by znala. Nikoho neviděla, a tak vstoupila do prodejny.

Přistoupil k ní mladý prodavač. „Mohu vám nějak pomoci?“

„Ano. Já... máte nějakou knihu o stopařích?“

Udiveně se na ni podíval: „*O stopařích?*“

Ashley si připadala jako idiot. Rychle řekla: „Ano. Chci také nějakou knihu o – no – o zahradničení a – o afrických zvířatech.“

„O stopařích, zahradničení a afrických zvířatech?“

„Správně,“ odpověděla rozhodně.

Kdo ví? Možná budu mít jednou zahradu a podniknu cestu do Afriky.

Když se Ashley vrátila k autu, začalo znovu pršet. Sotva se rozjela, začal déšť bubnovat do čelního skla, roztříštil prostor a změnil ulice před ní v neskutečné pointilistické obrazy. Zapnula stěrače. Se skřípěním začaly přejíždět po skle: „Dostane tě... dostane tě... dostane tě...“ Ashley je honem vy-

pnula. *Ne, pomyslela si. Říkají přece: Nikdo tu není, nikdo tu není, nikdo tu není.*

Znovu zapnula stěrače. „Dostane tě... dostane tě... dostane tě...“

Ashley zaparkovala auto v garáži a tlačítkem přivolala výtah. Za dvě minuty už mířila ke svému bytu. Došla ke dveřím, vsunula klíč do zámku, otevřela dveře a strnula.

Všechna světla v bytě byla rozsvícená.

Druhá kapitola

*Dokolečka, dokola
opička lasičku honila.
Je to pro ni legrace.
Hop! Utekla lasice.*

Toni Prescottová si uvědomovala zcela přesně, proč ráda zpívá tuhle hloupou písničku. Její maminka tu písničku nenáviděla. „*Přestaň zpívat tuhle pitomou písničku. Slyšíš mě? Stejně nemáš hlas.*“

„*Ano, mami.*“ A Toni ji zpívala znovu a znovu, až do ochraptění. Bylo to už dávno, ale vzpomínka, jak vzdorovala matce, v ní stále ještě vyvolávala pocit uspokojení.

Toni Prescottová svou práci v Global Computer Graphics nenáviděla. Bylo jí dvaadvacet let, byla rozpustilá, temperamentní a průbojná. Dokázala stejně dobře ovládnout svůj hněv, jako vybuchnout. Měla srdcovitý obličej, hnědé uličnické oči a sexy postavu. Narodila se v Londýně a mluvila s nádherným britským přízvukem. Byla sportovní typ a milovala sporty, zejména ty zimní: lyžování, sáňkování i bruslení.

Když Toni studovala v koleji v Londýně, oblékala se ve dne zcela konzervativně, ale na večer měla minisukně a další diskotékovou garderobu, a vedla rušný noční život. Večery a noci trávila v podnicích jako Electric Ballroom na Camden High Street, Subterania či Leopard Lounge a stýkala se s nóbl

společností West Endu. Měla krásný hlas, smyslný a vášnivý, a byla schopná posadit se v nějakém klubu ke klavíru, hrát a zpívat, a návštěvníci jí tleskali. Tehdy měla nejintenzivnější pocit, že žije.

V klubech to mělo pokaždé stejný průběh:

„Víš, že jsi fantastická zpěvačka, Toni?“

„Díky.“

„Smím ti koupit nějaký drink?“

„Dala bych si Pimm’s,“ usmála se.

„S radostí.“

A konec byl vždycky taky stejný. Partner se k ní naklonil a zašeptal jí do ucha: „Co kdybychom šli ke mně domů a zasouložili si?“

„Odprejskni!“ A Toni odtamtud vypadla. V noci, když ležela ve své posteli, přemýšlela o tom, jak jsou muži hloupí a jak zatraceně snadno se dají ovládat. Ti ubozí blbečkové si to neuvědomují, ale ve skutečnosti *chtějí* být ovládáni. *Potřebují* být ovládáni.

A pak přišlo stěhování z Londýna do Cupertino. Zpočátku to byla pohroma. Toni nenáviděla Cupertino a neměla chuť pracovat v Global Computer Graphics. Šly jí na nervy řeči o reklamě, pixelech, pŕltónech a mřížkách. Zoufale jí chyběl londýnský vzrušující noční život. V Cupertino a přilehlém okolí bylo jen málo nočních podniků, a Toni se stala jejich pravidelným návštěvníkem. Navštřvovala San Jose Live, P. J. Mulligan i Hollywood Junction. Nosila přiléhavé minisukně, těsné živůtky na ramínka a střevíce s otevřenou špičkou a třinácticentimetrovými podpatky nebo s vysokou korkovou platformou. Používala silný mejkap – výrazné oční linky, umělé řasy, barevné oční stíny a rtěnky s leskem, jako by se snažila zakrýt vlastní krásu.

Někdy o víkendech jezdila do San Francisca a tam to jaksepatří roztočila. Vyhledávala restaurace a kluby, kde hrála hudba. Chodila k Harrymu Dentonovi, do restaurace One Market a do baru California Café. Během večera, když hu-

debníci měli přestávku, usedla Toni k pianu a hrála a zpívala. Hostům se to líbilo. Když chtěla zaplatit účet za večeři, majitelé vždycky prohlásili: „Ne, to jde na účet podniku. Jste obdivuhodná. Prosím, přijďte zase.“

Slyšíš to, mami? „Jste obdivuhodná. Prosím, přijďte zase.“

Jednou v sobotu Toni večeřela ve Francouzské restauraci hotelu Cliff. Hudebníci právě dohráli jednu sérii a opustili pódium. Vrchní pohlédl na Toni a povzbudivě na ni kývl.

Toni vstala a prošla místností k pianu. Posadila se a začala hrát a zpívat jednu z raných skladeb Cole Portera. Když skončila, zazněl nadšený potlesk. Zazpívala ještě dvě písně a vrátila se ke svému stolu.

Přistoupil k ní nějaký holohlavý muž středních let. „Promiňte, mohl bych si k vám na chvíli přisednout?“

Toni už chtěla říci ne, když dodal: „Jmenuji se Norman Zimmerman a jsem producentem zájezdového souboru *The King and I*. Rád bych si s vámi o něm pohovořil.“

Toni o tomto muži nedávno četla článek, který ho velebil do nebe. Byl to divadelní génius.

Posadil se. „Máte nevšední talent, mladá dámo. Marníte čas v podnicích, jako je tento. Měla byste být na Broadwayi.“

Na Broadwayi. Slyšíš to, mami?

„Rád bych si vás poslechl kvůli...“

„Lituji, to nepůjde.“

Překvapeně na ni pohlédl. „Mohlo by vám to otevřít spoustu dveří. Opravdu. Mám dojem, že si neuvědomujete, jaký talent máte.“

„Mám svou práci.“

„A co děláte, smím-li se zeptat?“

„Pracuji v počítačové firmě.“

„Řeknu vám, jak to uděláme. Nabízím vám dvojnásobek vašeho dosavadního platu, ať je jakkoli vysoký a...“

Toni ho přerušila: „Cením si toho, ale prostě nemohu.“

Zimmerman se opřel zády o židli. „Nezajímá vás show business?“

„Velice mě zajímá.“

„Tak v čem je problém?“

Toni se odmlčela a potom opatrně řekla: „Pravděpodobně bych toho musela nechat v polovině turné.“

„Kvůli manželovi nebo – ?“

„Ne, nejsem vdaná.“

„Pak vám nerozumím. Řekla jste přece, že vás show business zajímá. Tohle by byla jedinečná příležitost předvést se...“

„Lituji. Nemohu vám to vysvětlit.“

Kdybich mu to vysvětlila, stejně by to nepochopil, pomyslela si Toni nešťastně. Nikdo to nemůže pochopit. Je to strašné prokletí a já s ním musím žít. Navždy.

Pár měsíců nato, co Toni začala pracovat v Global Computer Graphics, se doslechla o internetu, dveřích otevřených do celého světa, jehož prostřednictvím lze navazovat kontakty.

V restauraci Duke of Edinburgh večerela s přítelkyní Kathy Healyovou, která pracovala u konkurenční počítačové firmy. Tahle restaurace byla nefalšovaná, originální hospůdka z Anglie, kterou rozebrali, zabalili do kontejnerů a lodí dovezli do Kalifornie. Toni tam chodívala na rybu, připravenou po londýnsku s pomfrity, na čerstvá žebírka s yorkshireským pudíngem, na párky s bramborovou kaší a na anglický ovocný pohár se sherry. *Člověk má stát oběma nohama na zemi*, říkala si: *Nesmím zapomenout, odkud pocházím.*

Toni se podívala na Kathy: „Chci tě poprosit o laskavost.“

„Tak povídej.“

„Potřebovala bych, abys mi pomohla s internetem. Pověz mi, jak se používá.“

„Toni, jediný počítač, ke kterému mám přístup, je v práci, a je proti firemním předpisům...“

„Jdi do háje s předpisy! Víš, jak se používá internet, nebo ne?“

„Vím to.“

Toni pohládila Kathy Healyovou po ruce a usmála se. „To je fantastické.“

Hned příští večer přišla Toni za Kathy Healyovou do její kanceláře a Kathy jí předvedla svět internetu. Nejdříve poklepala na ikonu internetu, pak zadala své heslo a chvíli počkala na spojení; potom dvakrát klikla na další ikonu a vstoupila do dialogové skupiny. Toni seděla a ohromeně sledovala rychle psanou konverzaci mezi lidmi z celé zeměkoule.

„Tohle musím mít!“ prohlásila Toni. „Opatřím si domů počítač. Budeš tak hodná a naučíš mě to?“

„Samozřejmě. Je to jednoduché. Stačí, když klikneš myší na příslušnou adresu internetu a...“

„Jak je to v té písničce? ,Nemluv, jen mi ukazuj...“

Druhý den večer už Toni brousila po internetu a od té doby se její život změnil. Přestala se nudit. Internet se stal kouzelným kobercem, na kterém létala po celém světě. Jakmile se vrátila z práce domů, okamžitě zapnula počítač a pustila se on-line do zkoumání nejrůznějších dostupných dialogových skupin.

Bylo to tak jednoduché. Vstoupila na internet, stiskla klávesu, na obrazovce se otevřelo okno a rozdělilo se na horní a dolní část. Toni vytukala: „Ahoj, je tam někdo?“

Na dolní polovině obrazovky se objevila slova: „Tady Bob. Čekám na tebe.“

Byla připravená setkat se s celým světem.

Ohlásil se Hans z Holandska.

„Pověz mi něco o sobě, Hansi.“

„Jsem diskžokej v jednom velkém klubu v Amsterdamu. Pouštím hip-hop rave, světový beat, jak tomu říkáte.“

Toni napsala odpověď. „To je prima. Tančím ráda. Jsem schopná protančit celou noc. Bydlím ale v hrozném zapadákově, kde není nic než pár diskoték.“

„To je smutné.“

„Je to zatraceně smutné.“

„Proč mě nenecháš, abych tě rozveselil? Je nějaká šance, abychom se setkali?“

„Díky, díky.“ A opustila dialogovou skupinu.

V Jižní Africe byl Paul:

„Čekal jsem, až se zase přihlásíš, Toni.“

„Jsem tu a umírám zvědavostí dovědět se všechno o tobě, Paule.“

„Je mi dvaatřicet. Jsem lékař v nemocnici v Johannesburgu. Jsem...“

Toni znechuceně přerušila kontakt. *Doktor!* V mysli jí vyta-nuly nejhrůznější vzpomínky. Na okamžik zavřela oči a srdce se jí rozbušilo. Musela se několikrát zhluboka nadechnout. *Pro dnešek to stačí*, pomyslela si rozechvěle a šla spát.

Příští večer Toni opět brouzdala na internetu. On-line se spojila se Seanem z Dublinu.

„Toni... To je hezké jméno.“

„Díky, Seane.“

„Byla jsi někdy v Irsku?“

„Ne.“

„Líbilo by se ti. Je to země skřítků. Pověz mi, jak vypadáš, Toni. Vsadím se, že jsi krásná.“

„Máš pravdu. Jsem krásná, vzrušující a svobodná. Co děláš, Seane?“

„Jsem hospodský. Já...“

Toni skončila rozhovor.

Každý večer to bylo jiné. Jednou to byl hráč póla z Argentiny, jindy obchodník s automobily z Japonska, prodavač z obchodního domu v Chicagu, televizní technik z New Yorku. Internet byla vzrušující hra a Toni se ohromně bavila. V té hře mohla zajít tak daleko, jak se jí chtělo, a přitom věděla, že je v bezpečí, protože zůstává anonymní.

A potom jednou večer, v jedné on-line dialogové skupině, se setkala s Jean Claudem Parentem.

„*Bon soir*. Rád se s vámi seznámím, Toni.“

„Těší mě, Jean Claude. Odkud jste?“

„Z Quebecu.“

„Nikdy jsem v Quebecu nebyla. Líbil by se mi?“ Toni předpokládala, že na obrazovce uvidí slovo *ano*.

Jean Claude však napsal: „Nevím. Záleží na tom, jaký jste člověk.“

Odpověď připadala Toni zajímavá. „Opravdu? A jaký člověk bych měla být, aby se mi Quebec líbil?“

„Quebec je něco jako dávná severoamerická hranice. Je velice francouzský a Quebečané jsou nezávislí. Nemáme rádi, když nám někdo poroučí.“

Toni odpověděla: „To já taky ne.“

„Pak by se vám líbil. Je to krásné město obklopené horami a půvabnými jezery, ráj pro lovce a rybáře.“

Při pohledu na slova, která se objevila na její obrazovce, Toni přímo cítila Jean Claudovo nadšení. „To zní ohromně. Povídejte mi o sobě.“

„*Moi?* O mně? Není toho moc k povídání. Je mi osmatřicet a jsem svobodný. Právě jsem ukončil jeden vztah a rád bych se usadil a našel si tu pravou ženu. *Et vous? A co vy?* Jste vdaná?“

Toni odepsala: „Ne. Taky někoho hledám. Co děláte?“

„Mám malé klenotnictví. Doufám, že ho navštívíte, až sem jednou přijedete.“

„Má to být pozvání?“

„*Mais oui.* Ovšemže ano.“

Toni odepsala: „Zní to zajímavě.“ A mínila to vážně. *Možná se mi podaří opravdu tam zajet*, pomyslela si. *Možná je to člověk, který mě může zachránit.*

Toni komunikovala s Jeanem Claudem Parentem téměř každý večer. Poslal jí svůj portrét pořízený skenerem, a ona zjistila, že se dívá na velice atraktivního a inteligentně vyhlížejícího muže.

Když Jean Claude spatřil Toninu fotografii, kterou mu poslala stejným způsobem, napsal: „Jste krásná, *ma chérie*. Věděl jsem to. Prosím, přijedte mě navštívit.“

„Přijedu.“

„Brzy.“

„Díky, ahoj.“ Toni přerušila spojení.

Druhý den ráno na pracovišti Toni slyšela Shanea Millera, jak se baví s Ashley Pattersonovou, a pomyslně si: *Co na ní k čertu vidí? Vždyť je to úplná nula.* Pro Toni byla Ashley frustrovaná stará panna, „slečinka Svatoušek“. *Ta absolutně není schopná trochu si užít,* myslela si Toni a odsuzovala všechno, co se Ashley týkalo. Ashley byla buhta, která ráda seděla večer doma, četla knihy nebo se koukala na History Channel či CNN. Vůbec ji nezajímal sport. Jaká nuda! Nikdy nevstoupila do žádné on-line konverzace. Seznamovat se s neznámými lidmi pomocí počítače, to by Ashley – *ten studený čumák – nikdy neudělala. Vůbec netuší, o co se připravuje,* říkala si Toni. *Bez chatování bych se byla nikdy neseznámila s Jeanem Claudem.*

Toni napadlo, nakolik by asi její matka nenáviděla internet. Ale koneckonců, její matka nenáviděla úplně všechno. Pro ni existovaly jen dva způsoby komunikace: ječení a fňukání. Toni jí nikdy nebyla schopna udělat radost. „*Copak nedokážeš dělat něco rozumného, ty pitomej harante?*“ Už to tak bylo, matka na ni křičela až příliš často. Toni to připomnělo onu hroznou nehodu, při níž její matka zemřela. Stále ještě byla schopna slyšet matčino volání o pomoc. Ta vzpomínka Toni rozesmála.

*„Dáme penny za špulku nití,
taky penny za jehlu.
Utratíme všechny mince.
Hop, utekla lasice.“*

Třetí kapitola

Na jiném místě a v jiném čase by se byla mohla Alette Petersová stát úspěšnou malířkou. Kam až jí paměť sahala, každý vjem v ní vyvolával představu jemného odstínu nějaké barvy. Byla schopná barvy nejenom vidět, ale i cítit jejich vůni a slyšet je.

Hlas jejího otce byl modrý a občas červený.

Matčin hlas byl tmavě hnědý.

Hlas jejího učitele byl žlutý.

Hlas obchodníka potravinami byl purpurový.

Zvuk větru v korunách stromů byl zelený.

Zvuk tekoucí vody byl šedý.

Alette Petersové bylo dvacet let. Někdy vypadala nenápadně, jindy atraktivně a někdy až neuvěřitelně krásně. Záviselo to na její náladě a na tom, co si o sobě právě myslela. Nikdy však nebyla jenom hezká. Část jejího půvabu spočíval v tom, že si naprosto neuvědomovala, jak vypadá. Byla nesmělá a vyjadřovala se tak uhlazeně a s takovou vlídností, že to působilo téměř jako anachronismus.

Alette se narodila v Římě a měla zpěvavý italský přízvuk. Milovala všechno, co se týkalo Říma. Když stála na vrcholu Španělských schodů a rozhlížela se po městě, cítila, že je to její město. Když hleděla na starobylé chrámy a gigantické Koloseum, věděla, že i ona patří do oné dávné epochy. Procházela se po Piazza Navona a naslouchala zpěvu Fontány čtyř řek nebo se potulovala po Benátském náměstí s pomníkem Victora Emanuela II., který připomínal svatební dort.

Nekonečné hodiny strávila v bazilice Svatého Petra, ve Vatikánském muzeu a Galerii Borghese a obdivovala nesmrtelná díla Raffaela, Fra Bartolomea, Andrey del Sarto a Pontorma. Jejich nadání ji ohromovalo i frustrovalo. Byla by si přála narodit se v šestnáctém století a všechny je poznat. Pro Alette byli skutečnější než chodci, které míjela na ulicích. Zoufale toužila stát se malířkou.

Slyšela však tmavě hnědý hlas své matky, jak říká: „*Kazíš jenom papír a barvy. Nemáš špetku talentu.*“

Stěhování do Kalifornie Alette nejdříve znepokojilo. Měla obavy, jak si tam zvykne, ale Cupertino ji naopak mile překvapilo. Radovala se ze soukromí, které tohle městečko skýtal, a práce v Global Computer Graphics Corporation se jí zalíbila. V Cupertinu sice nebyly žádné velké umělecké síně, ale o víkendech si mohla vyjet do San Francisca a navštěvovat tamní galerie.

„Proč se zajímáš o takovéhle voloviny?“ zeptala se jí Toni Prescottová „Pojď se mnou radši k P. J. Mulligansovi a trochu si užij.“

„Tebe vůbec nezajímá kumšt?“

Toni se zasmála. „Samozřejmě ano. Jaké má příjmení?“

Radost ze života kalil Alette Petersové jen jediný mrak. Sužovala ji maniodeprese. Trpěla anomíí a pocitem odcizení. Změny nálady ji přepadaly vždycky zcela nečekaně. V jediném okamžiku upadala náhle z radostné, dobré nálady do stavu zoufalství a utrpení. Neuměla ovládat své city.

Toni byla jediná, komu se Alette mohla svěřovat se svými problémy. Ta však měla na všechno jediný recept: „Chtělo by to trochu si povyrazit.“

Toniným oblíbeným tématem byla Ashley Pattersonová. Sledovala, jak s ní Shane Miller hovoří.

„Podívej se na tu potvoru,“ řekla Toni opovržlivě. „Tváří se jako královna.“

Alette přikývla. „Je moc vážná. Někdo by ji měl naučit smát se.“

Toni pohrdavě zasyčela: „Někdo by ji měl spíš naučit šoustat.“

Jeden večer v týdnu jezdila Alette do misie pro bezdomovce v San Franciscu a pomáhala tam roznášet večeri. Na její návštěvy se obzvláště těšila jedna stará paní. Byla na pojízdném křesle a Alette jí pomáhala ke stolu a přinášela jí teplá jídla.

Ta paní dívce jednou vděčně řekla: „Drahoušku, kdybych měla dceru, chtěla bych, aby byla stejná jako vy.“

Alette jí stiskla ruku. „To je pro mě opravdu velký kompliment. Děkuji vám.“ Vnitřní hlas jí však napovídal: *Kdybys měla dceru, vypadala by jako čuně, stejně jako ty.* Alette ta myšlenka vyděsila. Připadalo jí, jako by v ní ta slova pronášel někdo úplně jiný. Tohle se jí stávalo ustavičně.

Šla třeba nakupovat s Betty Hardovou, která patřila ke stejné církvi jako Alette. Zastavily se před obchodním domem a Betty začala obdivovat nějaké šaty ve výkladní skříni: „Nejsou nádherné?“

„Jsou rozkošné,“ přitakala Alette. *Jsou to ty nejhovnější hadry, jaké jsem kdy viděla. Perfektně se k tobě hodí.*

Jednou Alette večerela s Rolandem, kostelníkem jejich chrámu. „Jsem s tebou opravdu moc rád, Alette. Měli bychom se scházet častěji.“

Stydlivě se usmála. „Taky si myslím.“ Vskrytu si však pomyslela: *Non faccia, lo stupido. Možná v jiném životě, ty nechutný blbče.* A znovu ji to vyděsilo. *Co se to se mnou děje?* Odpověď však nenašla.

I nejmalichernější nepříjemnosti, ať už náhodné či ne, doháněly Alette k nepřičetnosti. Jednou ráno, když jela autem do práce, se před ni nacpal nějaký automobil. Zařála zuby a pomyslela si: *Zabiju tě, ty sprostáku.* Řidič na ni omluvně zamával a Alette se sladce usmála. Vztek ji ale nepřešel.

Když Alette přepadly černé chmury, představovala si, jak lidé na ulici dostávají srdeční záchvaty, jak je srážejí auta nebo jsou přepadeni a vražděni. V duchu si přehrávala podobné scény a byly jako živé. O něco později ji však vždycky naplnil stud.

V dobrých dnech byla Alette úplně jiný člověk. Byla skutečně hodná a milá a těšilo ji pomáhat lidem. Jediné, co jí kalilo radost ze života, bylo vědomí, že na ni může kdykoli znovu padnout ta temnota, a ona se v ní ztratí.

Každou neděli ráno chodila Alette do kostela. Její církev měla dobrovolnické programy, které zahrnovaly stravování bezdomovců, mimoškolní kurzy umělecké výchovy a doučování studentů. Alette učila v dětské nedělní škole a pomáhala v jeslích. Zúčastňovala se všech charitativních aktivit a věnovala jim tolik času, kolik jen mohla. Obzvláště se jí líbilo učit děti malovat.

Jednou v neděli pořádala církev dobročinný bazar a Alette přinesla několik svých obrazů do kostela na prodej. Pastor Frank Selvaggio na ně užasle hleděl.

„Ty jsou – jsou prostě nádherné! Měla byste je spíš prodat nějaké galerii.“

Alette se začervenala. „Ne, to opravdu ne. Malovala jsem je jen pro svou zábavu.“

Na bazar přišla spousta lidí. Pravidelní návštěvníci kostela přivedli své známé i příbuzné. K jejich pobavení tam byly stánky s různými zábavními atrakcemi i stánky s uměleckými a řemeslnými výrobky. Byly tam nádherně nazdobené dorty, neuvěřitelně krásné ručně zhotovené prošívané příkrývky, domácí zavařeniny v hezkých sklenicích i vyřezávané dřevěné hračky. Lidé chodili od stánku ke stánku, ochutnávali cukroví a kupovali věci, které nebudou jaktěživi potřebovat.

„Je to přece na charitativní účely,“ slyšela Alette jednu paní, jak to vysvětluje svému manželovi.

Alette se podívala na obrazy, které rozvěsila po stánku. Většinou to byly krajinky v jasných živých barvách, které zářily

z pláten. Naplnily ji pochybnosti. „Zbytečně vyhazuješ peníze za barvy, dítě.“

Ke stánku přistoupil nějaký muž. „Dobrý den. To jste malovala vy?“

Měl tmavě modrý hlas.

Ne, ty idiote. Zaskočil sem Michelangelo a namaloval je.

„Jste velmi nadaná.“

„Děkuji.“ *Co ty víš o nadání?*

Pak se u Alettina stánku zastavil mladý manželský pár. „Podívej se na ty barvy! Tamten obraz musím mít. Jste fakt dobrá.“

Celé odpoledne přicházeli lidé k jejímu stánku, kupovali její obrazy a říkali jí, že má veliký talent. Alette by jim byla ráda uvěřila, ale pokaždé ji zahalila černá clona a ona si pomyslela: *Všichni mi lžou.*

Přišel i jeden obchodník s obrazy. „Jsou opravdu úžasné. Měla byste svůj talent zpeněžit.“

„Jsem jenom amatérka,“ trvala na svém Alette a odmítla se o tom dál bavit.

Do večera prodala všechny svoje obrazy. Peníze, které za ně utržila, srovnala a vložila do obálky, a tu předala pastorovi Franku Selvaggiovi.

Převzal ji a řekl: „Děkuji vám, Alette. Je to veliký dar, přinášet tolik krásy do života lidí.“

Slyšelas to, mami?

Když byla Alette v San Franciscu, trávila celé hodiny v Muzeu moderního umění a často navštěvovala i De Youngovo muzeum, kde studovala sbírku amerického malířství.

Několik mladých malířů kopírovalo obrazy visící na stěnách muzea. Alettinu pozornost upoutal zvláště jeden mládenec. Mohlo mu jít na třicítku, byl štíhlý a světlomasý a měl výraznou, inteligentní tvář. Kopíroval *Petunie* od Georgie O'Keeffeové a jeho práce byla pozoruhodně dobrá. Malíř si všiml, že ho Alette pozoruje. „Ahoj,“ zavolal na ni.

Měl příjemný žlutý hlas.

„Dobrý den,“ pozdravila ho ostýchavě Alette.

Malíř pokývl hlavou k obrazu, na kterém pracoval. „Co si o tom myslíte?“

„*Bellissimo*. Myslím, že je úžasný.“ A čekala, že její vnitřní hlas dodá: *Na pitomého amatéra*. Ale nedošlo k tomu. Překvapilo ji to. „Je opravdu nádherný.“

Usmál se. „Díky. Jmenuju se Richard, Richard Melton.“

„Alette Petersová.“

„Chodíte sem často?“ zeptal se Richard.

„*Sì*. Tak často, jak to jen jde. Nebydlím v San Franciscu.“

„A kde tedy bydlíte?“

„V Cupertino.“ A místo: „*Co je vám k sakru do toho?*“ nebo: „*To byste rád věděl, co?*“ odpověděla prostě: „V Cupertino.“ *Co se to jen se mnou děje?*

„To je pěkné městečko.“

„Líbí se mi tam.“ Nikoli: „*K čertu, proč byste si měl myslet, že je pěkné?*“ nebo: „*Co vy můžete vědět o pěkných městečkách?*“, ale: „*Líbí se mi tam.*“

Přestal malovat. „Mám hlad. Mohu vás pozvat na oběd? V Café De Young vaří docela slušně.“

Alette zaváhala jen na okamžik. „*Va bene*. Půjdu ráda.“ Neřekla: „*Vypadáte hloupě*“, nebo: „*Neobědvám s lidmi, které neznám*,“ ale odpověděla: „*Půjdu ráda.*“ Byla to pro ni nová, povzbudivá zkušenost.

Oběd byl neobyčejně příjemný a v Alettině mysli se ani jedinkrát neobjevila nějaká negativní myšlenka. Hovořili o některých velkých malířích a Alette vyprávěla Richardovi, jak vyrůstala v Římě.

„Nikdy jsem v Římě nebyl,“ řekl. „Možná se tam jednou podívám.“

A Alette napadlo: „*Bylo by zábavné jet tam s vámi.*“

Když dojídali oběd, uviděl Richard v restauraci svého spolubydlícího a zavolal ho k jejich stolu. „Gary, nevěděl jsem, že tu budeš. Rád bych ti někoho představil. To je Alette Petersová. Gary King.“

Garymu bylo taky asi ke třicítce, měl bystré modré oči a vlasy až na ramena.

„Těší mě, Gary.“

„Gary je můj nejlepší přítel už od střední školy, Alette.“

„Ano, vím o všech Richardových průšvizech za posledních deset let, takže kdybyste si chtěla poslechnout nějakou pěknou historku...“

„Gary, nechystal ses někam?“

„Správně.“ Obrátil se k Alette. „Nezapomeňte na mou nabídku. Jistě se s vámi dvěma ještě uvidím.“

Dívali se za odcházejícím Garym. Pak Richard řekl: „Alette...“

„Ano?“

„Mohl bych se s vámi znovu někdy setkat?“

„Přijdu ráda.“ *Velice ráda.*

V pondělí ráno se Alette svěřila Toni se svou novou zkušeností. „Nezaplétej se s malířem,“ varovala ji Toni. „Musela by ses živit ovocem, které namaluje. Setkáš se s ním znovu?“

Alette se usmála. „Ano. Mám dojem, že se mu líbím. A on se líbí mně. Opravdu se mi líbí.“

Začalo to menší neshodou v názorech a skončilo to strašnou hádkou. Pastor Frank odcházel po čtyřiceti letech služby na odpočinek. Byl to velice dobrý a starostlivý kněz a obec věřících litovala, že je opouští. Sešla se tajná schůze, aby rozhodla, jaký dárek mu věnovat na rozloučenou. Hodinky... peníze... zaplatit mu dovolenou... obraz... Miloval umění.

„Co kdybychom nechali namalovat jeho portrét s kostelem v pozadí?“ Obrátili se na Alette. „Namalovala byste to?“

„Samozřejmě,“ souhlasila šťastně.

Walter Manning byl jedním ze starších církve a patřil k jejím nejštedřejším sponzorům. Byl to velmi úspěšný obchodník, ale zdálo se, že žárlí na úspěchy jiných. „Moje dcera je dobrá malířka. Možná by to měla namalovat ona,“ řekl.

Kdosi navrhl: „Proč by to nenamalovaly obě? Pak budeme hlasovat, který z obrazů otci Frankovi věnujeme.“

Alette se pustila do práce. Malování jí zabralo pět dní a podařilo se jí vytvořit mistrovské dílo, z něhož vyzařovaly soucit a dobrota pastora. Nejbližší neděli se sešlo shromáždění věřících, aby si obrazy prohlédlo. Alettin obraz vyvolal nadšený obdiv.

„Je jako živý, jen vystoupit z plátna.“

„Bude se mu určitě líbit.“

„Ten obraz by patřil do galerie, Alette...“

Walter Manning rozbalil plátno, které namalovala jeho dcera. Byl to věrný obraz, ale chyběla mu jiskra Alettina portrétu.

„Je velmi hezký,“ řekl taktně jeden z členů kongregace, „ale myslím, že Alettin je...“

„Souhlasím...“

„Alettin portrét je...“

Walter Manning zvýšil hlas: „Musíme dospět k jednomyslnému rozhodnutí. Moje dcera je profesionální malířka,“ – a podíval se na Alette – „nikoli amatérka. Udělala to jako laskavost. Nemůžeme ji odmítnout.“

„Ale, Waltře...“

„Ne, pane. Rozhodnutí musí být jednomyslné. Buď mu věnujeme obraz, který namalovala má dcera, nebo mu nedáme vůbec nic.“

Ozvala se Alette. „Mně se její obraz moc líbí. Darujme ho pastorovi.“

Walter Manning se samolibě usmál a řekl: „Určitě mu udělá velkou radost.“

Ten večer cestou domů Waltera Manninga srazilo auto a byl na místě mrtev. Řidič z místa nehody ujel.

Když se o tom Alette dozvěděla, ohromilo ji to.

Čtvrtá kapitola

Ashley Pattersonová se ve chvatu sprchovala, aby nepřišla pozdě do práce, když uslyšela nějaký zvuk. Vypadalo to, jako by se otvíraly či zavíraly dveře. Zavřela sprchu a s tlukoucím srdcem naslouchala. *Bylo však ticho.* Chvíli se ani nepohnula, tělo pokryté třpytícími se kapičkami vody. Potom se rychle osušila a opatrně vešla do ložnice. Zdálo se, že všechno je v pořádku. *Je to jen další výplod té mé pitomé fantazie. Musím se obléknout.* Přistoupila k prádelníku, otevřela zásuvku a nevěřila svým očím. Někdo se jí hrabal ve spodním prádle. Všechny její podprsenky a kalhotky byly v jednom chumlu, přestože je měla vždycky pečlivě srovnané na dvou hromádkách.

Ashley se náhle zvedl žaludek. Rozepnul si snad zip u kalhot, vzal její kalhotky a třel se o ně? Představoval si, že ji znásilňuje? Znásilňuje a vraždí? Uvědomila si, že se jí špatně dýchá. *Měla bych jít na policii, ale asi by se mi vysmáli.*

Chcete, abychom zahájili pátrání, protože si myslíte, že se vám někdo přehraboval v prádelníku?

Někdo mě sledoval.

Viděla jste ho?

Ne.

Vyhrožoval vám někdo?

Ne.

Víte o někom, kdo by vám chtěl ublížit?

Ne.

Nemá to smysl, pomyslela si zoufale Ashley. Nemohu jít na policii. Kladli by mi takovéhle otázky, a já bych vypadala jako blázen.

Co nejrychleji se oblékla a nemohla se už dočkat, až bude pryč z bytu. *Budu se muset přestěhovat. Odstěhuju se někam, kde mě nebude moci najít.*

Sotva ji to však napadlo, zmocnil se jí pocit, že se to nedá provést. *On ví, kde bydlím a kde pracuji. A co vím já o něm? Nic.*

Odmítala mít v bytě zbraň, protože nenáviděla násilí. *Ale teď potřebuju něco na svou obranu*, pomyslela si Ashley. Šla do kuchyně, vytáhla nůž na maso, odnesla ho do ložnice a schovala do zásuvky u postele.

Možná jsem to prádlo pomíchala sama. Pravděpodobně k tomu došlo takhle. Nebo je to jen má iluze?

Ve vstupní hale v přízemí byla ve schránce obálka se zpáteční adresou: „Střední škola pro bedfordskou oblast, Bedford, Pensylvánie.“

Ashley tu pozvánku četla dvakrát:

Setkání po deseti letech!

Adresováno: boháčům, chudákům, žebrákům i zlodějům. Nepřemýšleli jste často o tom, jak se daří vašim spolužákům posledních deset let? Máte příležitost dozvědět se to o víkendů 15. června na velkolepém setkání. Program: jídlo, pití, velký orchestr a tanec. Přijďte se pobavit.

Vyplňte a odešlete přiloženou přihlášku, abychom věděli, že přijedete. Všichni se už na vás těší.

Cestou do práce Ashley přemýšlela o pozvánce. „*Všichni se už na vás těší.*“ *Všichni, kromě Jima Clearyho*, pomyslela si hořce.

„*Chci si tě vzít za manželku. Můj strýc mi nabídl opravdu dobrou práci ve své reklamní agentuře v Chicagu... Vlak do Chicaga odjíždí v sedm ráno. Odjedeš se mnou?*“

A vzpomněla si, jak trpěla, když na Jima, kterému důvěřovala a na kterého spoléhala, čekala marně na nádraží. Rozmyslel si to, ale neměl dost odvahy přijít a říct jí to. Místo

toho ji nechal samotnou sedět na nádraží. *K čertu s tou pozvánkou. Nikam nepojedu.*

Ashley obědvávala s Shanem Millerem v TGI Friday's. Seděli v boxu a mlčky jedli.

„Tváříš se ustaraně,“ řekl Shane.

„Promiň.“ Ashley chvíli váhala. Měla chuť mu povědět o prádelníku, ale připadalo jí to hloupé. *Někdo se hrabal v tvém prádelníku?* Místo toho řekla: „Přišla mi pozvánka na sjezd naší třídy po deseti letech.“

„Pojedeš tam?“

„Určitě ne,“ pronesla ostřeji než chtěla.

Shane Miller na ni zvědavě pohlédl. „A proč ne? Mohlo by to být zábavné.“

Bude tam Jim Cleary? Má ženu a děti? Co by jí asi řekl? „Je mi to líto, ale nemohl jsem tenkrát za tebou přijít na nádraží. Lituji, že jsem ti lhal, že si tě chci vzít?“

„Nepojedu tam.“

Ashley se však nedařilo na pozvánku zapomenout. *Bylo by hezké setkat se s bývalými spolužačkami,* uvažovala. S několika, zejména s Florence Schifferovou, si byly dost blízké. *Ráda bych věděla, co dělá a jak se má.* A taky byla zvědavá, zda se změnilo městečko Bedford.

Ashley Pattersonová vyrostla v Bedfordu v Pensylvánii, v malém městečku vzdáleném dvě hodiny východně od Pittsburghu, hluboko v Alleghenských horách. Její otec byl šéfem bedfordské okresní Pamětní nemocnice, jedné ze stovky špičkových nemocnic v zemi.

Bedford byl báječným místem pro dospívání. Byly tu parky, kde se daly pořádat pikniky, řeky na rybaření a po celý rok spousta různých společenských událostí. Ashley ráda jezdila do Big Valley, kde byla kolonie sekty Amišů. (Protestantská sekta, která se v 17. století oddělila od Mennonitů – původně holandské evangelické sekty, odmítající vojenskou službu

i ostatní služby státu. Pojmenována je podle svého zakladatele Jacoba Ammanna. V Americe působí od 18. století. Amišové se vyznačují prostým oblékáním, žijí v primitivní zemědělské společnosti a odmítají výhody moderní civilizace, zejména techniku. – pozn. překl.) Nebylo nic neobvyklého vidět tam koně táhnoucí amišské kolesky s různobarevnými plachtami – barva závisela na stupni ortodoxie jejich majitelů.

Pořádaly se večery v Tajuplné vesnici, ochotnická představení a velké dýňové festivaly. Ashley se usmála při vzpomínce na ty zašlé hezké časy. *Možná se tam přece jen rozjedu, pomyslela si. Jim Cleary nemůže mít v sobě tolik drzosti, aby se tam ukázal*

Ashley pověděla o svém rozhodnutí Shaneu Millerovi. „Koná se to od pátku za týden,“ řekla. „Vrátím se v neděli večer.“

„Prima. Dej mi vědět, v kolik hodin budeš zpátky. Vy-zvednu tě na letišti.“

„Díky, Shane.“

Když se Ashley vrátila z oběda, vešla do své pracovní kóje a zapnula počítač. K jejímu údivu se na obrazovce monitoru začala míhat sprška pixelů a skládala se v jakýsi obraz. Ohromeně na to zírala. Body se formovaly v její portrét. A zatímco to Ashley s hrůzou sledovala, nahoře na obrazovce se objevila ruka držící řeznický nůž. Pak se ruka rychle přiblížila k jejímu obrazu, připravená vrazit jí ten nůž do krku.

Ashley vykřikla: „Ne!“

Vypnula monitor a vyskočila ze židle.

Shane Miller k ní přispěchal. „Ashley! Co se stalo?“

Celá se třásla: „Na... obrazovce...“

Shane zapnul počítač. Objevil se obrázek kotěte hrajícího si s klubkem vlny na zeleném trávniku.

Shane se otočil a zadíval se na zmatenou Ashley. „Co...?“

„Ono to... ono to zmizelo,“ zašeptala.

„Co zmizelo?“

Zavrtěla hlavou. „Nic. Jen... jen jsem v poslední době nějak vystresovaná. Shane, promiň.“

„Proč nezajdeš za doktorem Speakmanem?“

Ashley znala dr. Speakmana už z dřívějšíka. Byl to podnikový psycholog, kterého společnost najala, aby radil počítačovým esům, jak se ubránit stresu. Nebyl to lékař, ale byl inteligentní a chápavý, a leckdy přišlo vhod mít si s kým popovídat.

„Půjdu k němu,“ řekla Ashley.

Doktor Ben Speakman byl coby padesátník úplným patriarchou v téhle studnici mládí. Jeho kancelář v odlehklém koutě budovy byla tichá oáza s nenucenou atmosférou a vším komfortem.

„Včera v noci jsem měla strašný sen,“ řekla Ashley a zavřela oči, aby si ho oživila. „Utíkala jsem. Byla jsem v obrovské zahradě plné květin... A ty květiny měly podivné, ohyzné obličejce... Křičely na mě... Nerozuměla jsem, co říkaly. Jen jsem stále někam utíkala... Nevím, co...“ Zarazila se a otevřela oči.

„Neutíkala jste pryč od něčeho? Nepronásledovalo vás něco?“

„Nevím. Myslím... myslím, že mě někdo sleduje, doktore Speakmane. Zní to šíleně, ale – mám dojem, že mě chce někdo zabít.“

Chvilí si ji pozorně prohlížel. „Kdo by vás chtěl zabít?“

„Já... nemám zdání.“

„Viděla jste, jak vás někdo sleduje?“

„Ne.“

„Bydlíte sama, že?“

„Ano.“

„Chodíte s někým? Myslím tím, zda někoho milujete?“

„Ne, teď právě ne.“

„To znamená, že jste už nějakou dobu... chci říct, že někdy, chybí-li v životě ženy muž... no, může to u ní vyvolat jisté fyzické napětí...“

Aha, snaží se mi naznačit, že bych si potřebovala pořádně za... Nemohla se přinutit doříct to slovo. Uslyšela otce, jak se na ni rozkřikl: „Tak tohle slovo už nikdy nevyslovuj. Lidé by si mysleli, že jsi děvka. Žádný slušný člověk neřekne ‚šoustat‘. Kam chodíš na takové výrazy?“

„Myslím, že jste jenom přepracovaná, Ashley. Věřte mi, že se tím nemusíte trápit. Je to pravděpodobně jen vnitřní napětí. Neberte si to tak a víc odpočívejte.“

„Pokusím se.“

Shane Miller na ni čekal. „Co říkal doktor Speakman?“

Ashley se přinutila k úsměvu. „Řekl mi, že jsem v pořádku. Jsem prý jen přepracovaná.“

„Dobrá, tak s tím musíme něco udělat. Pro začátek, nechceš po zbytek dnešního dne odpočívat?“ řekl hlasem plným obav.

„Děkuju.“ Podívala se na něho a usmála se. Je to hodný člověk. A dobrý přítel.

On to být nemůže, pomyslela si Ashley. On ne.

Celý příští týden nedokázala Ashley myslet na nic jiného než na sjezd. Zajímalo by mě, zda není chyba, že tam chci jet. Co když se tam objeví Jim Cleary? Má ponětí, jak moc mi ublížil? Láme si tím hlavu? Vzpomene si na mě vůbec?

V noci před odjezdem do Bedfordu nemohla Ashley usnout. Měla sto chutí let zrušit. Pak si však řekla: *Jsem hloupá. Co bylo, bylo.*

Když si Ashley na letišti vyzvedla letenku, prohlédla si ji a řekla: „Obávám se, že došlo k nějakému omylu. Mám letět turistickou třídou. Tohle je letenka na první třídu.“

„Ano. Změnila jste to.“

Vytréštila oči na úředníka. „Co že jsem udělala?“

„Telefonovala jste nám, že si přejete změnit letenku na první třídu.“

A ukázal Ashley proužek papíru. „Je to číslo vaší kreditní karty?“

Podívala se na ně a pomalu odpovéděla: „Ano...“
Určitě nikam nevolala.

Ashley přiletěla do Bedfordu dříve a ubytovala se v Bedford Springs Resort. Sjezd měl začít až v šest hodin večer, a tak se rozhodla prohlédnout si město. Před hotelem zastavila taxi.

„Kam to bude, slečno?“

„Chci se jen projet po městě.“

Rodné město prý každému připadá menší, když se do něj vrátí po letech, ale Ashley připadal Bedford větší, než jak si ho zapamatovala. Taxi projíždělo křížem krážem známými ulicemi, minulo redakci *Bedford Gazette*, budovu televizní stanice WKYE a řadu známých restaurací a uměleckých galerií. Stále ještě tu bylo Bedfordské pekařství, Clařino náměstí, muzeum v bedfordské pevnosti i Stará bedfordská vesnice. Projeli kolem Pamětní nemocnice, půvabné dvoupatrové cihlové budovy se sloupořadím v průčelí. Tady její otec získal svůj věhlas.

A znovu se jí vybavily ty strašlivé ukřičené hádky mezi matkou a otcem. Pokaždé se týkaly stejné věci. *Ale jaké?* Nemohla se rozpomenout.

V pět hodin se Ashley vrátila zpět do hotelového pokoje. Třikrát se převlékla, než se konečně rozhodla, co si na sebe vezme. Nakonec zvolila jednoduché slušivé černé šaty.

Když Ashley vstoupila do slavnostně vyzdobené tělocvičny střední školy pro bedfordskou oblast, zjistila, že se ocitla uprostřed sto dvaceti mlhavě povědomých cizinců. Někteří z bývalých spolužáků byli zcela k nepoznání, jiní se téměř nezměnili. Ashley hledala jediného člověka: Jima Clearyho. *Změnil se hodně? Bude mít s sebou manželku?* K Ashley se blížili nějací lidé.

„Ashley, já jsem Trent Waterson. Vypadáš skvěle!“

„Díky, ty taky, Trente.“

„Dovol, abych ti představil manželku...“

* * *

„Ashley, jsi to ty, že?“

„Ano...“

„Art. Art Davies. Pamatuješ si na mě?“

„Samozřejmě.“ Byl špatně oblečený a bylo na něm vidět, že se necítí dobře.“

„Jak se ti daří, Arte?“

„Víš, chtěl jsem být inženýrem, ale nějak to nevyšlo.“

„To je mi líto.“

„No, a tak je ze mě montér.“

„Ashley! Jsem Lenny Holland. Bože, ty vypadáš fakt nádherně!“

„Díky, Lenny.“ Ztloustl a na malíčku měl prsten s obrovským diamantem.

„Dělám teď do realit a daří se mi výborně. Vdala ses vůbec?“

Ashley zaváhala: „Ne.“

„Pamatuješ na Nicki Brandtovou? Vzali jsme se a máme dvojčata.“

„Gratuluju.“

Bylo neuvěřitelné, jak se lidé mohou změnit za deset let. Byli tlustší i hubenější... úspěšní i ušlápnutí. Ženatí i rozvedení... stali se rodiči a sami osířeli.

Večírek pokračoval a došlo i na večeři, hudbu a tanec. Ashley si povídala s bývalými spolužáky, dovídala se nejnovější informace o jejich životě, ale v myšlenkách byla u Jima Clearyho. Stále však po něm nebylo ani vidu, ani slechu. *Ne přijde*, usoudila. *Ví, že bych tu mohla být, a má strach setkat se se mnou.*

Blížila se k ní atraktivní žena. „Ashley! Tolik jsem si přála zase tě vidět.“ Byla to Florence Schifferová. I Ashley ji moc ráda viděla. Florence patřovala k jejím nejlepším přítelkyním. Našly si stůl v koutě, aby si mohly popovídat.

„Vypadáš fantasticky, Florence,“ řekla Ashley.

„Ty taky. Je mi líto, že jsem přišla pozdě. Dítěti nebylo dobře. Od té doby, co jsme se viděly naposled, jsem se stihla

vdát i rozvést. Teď chodím s úžasným mužským. A co ty? Po maturitním večírku ses úplně vypařila. Snažila jsem se tě najít, ale odjela jsi z města.“

„Odjela jsem do Londýna,“ odpověděla Ashley. „Otec mě tam dal zapsat na kolej. Odletěli jsme odtud hned druhý den dopoledne po maturitním večírku.“

„Zkoušela jsem všechno, co mě jen napadlo, abych tě našla. Detektivové si mysleli, že bych mohla vědět, kde jsi. Hledali tě, protože ty a Jim Cleary jste přece spolu chodili.“

Ashley se nechápavě zeptala: „*Detektivové?*“

„Ano, ti, co vyšetřovali vraždu.“

Ashley zesinala. „Jakou... vraždu?“

Florence se na ni užasle zahleděla: „Panebože! Ty o tom nevíš?“

„*O čem nevím?*“ zeptala se Ashley popuzeně. „O čem to proboha mluvíš?“

„Druhý den po maturitním večírku, když se Jimovi rodiče vrátili domů, našli ho mrtvého. Byl ubodán k smrti a... vykastrován.“

Místnost se s ní začala točit. Ashley se musela podržet okraje stolu. Florence ji zachytila za rameno.

„Odpusť... odpusť mi to, Ashley. Samozřejmě jsem si myslela, že ses o tom dočetla... ale vy jste odjeli do Londýna.“

Ashley pevně zavřela oči. Viděla sebe sama, jak se té noci plíží z domova a míří k domu, kde bydlel Jim Cleary. Otočila se však a vrátila se domů, aby na něho počkala do rána. *Kdybych byla došla až k němu, pomyslela si Ashley nešťastně, mohl zůstat naživu. A já ho celá ta léta nenáviděla. Můj bože, kdo ho jen mohl zabít? Kdo...?*

A uslyšela otcův hlas: „*Drž ty své pitomý pracky hezky daleko od mé dcery, rozumíš? Jestli tě tu ještě někdy uvidím, zpřerážím ti všechny kosti v těle.*“

Vstala. „Musíš mi prominout, Florence. Ale... není mi právě nejlíp.“

A utekla.

Detektivové. Určitě kontaktovali otce. *Proč mi o tom ale neřekl?*

Nejbližším letadlem se vrátila do Kalifornie. Usnout se jí podařilo teprve až k ránu. Zdál se jí zlý sen. Nějaká postava stojící ve stínu ubodávala Jima a křičela na něho. Potom ta postava vystoupila na světlo.

Byl to její otec.